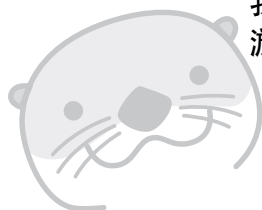

กลายเป็น
ตำนาน
เทพ
ในเกม
สยอง
ขวัญ 2

我在无限
游戏里封神

หูกวีล่าเจียว

壶鱼辣椒

เขียน

Xiao Juan

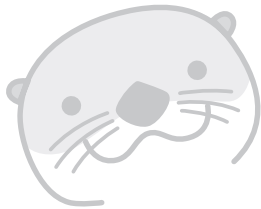
แปล

Lilac

แบ่งปันความประทับใจกับ Lilac ได้ที่

📘 @Lilac.Novel

🐦 @Lilac_Novel

ทดลองอ่าน

คำแนะนำนักพิมพ์

เพิ่งผ่านประสบการณ์ทะเล่เกมไปเพียงต้นเจี้ยนเดียว แต่‘มือใหม่’อย่างไป๋หลิวก็อาจหาญเลือกเกมเลเวลสองที่ไม่เคยมีใครรู้จักมาก่อนอย่าง <<ระเบิดรถไฟขบวนสุดท้าย>> แม้ว่าคราวนี้เขาจะมีพันธมิตรดี ๆ อย่างมู่ซือเจิงและตู้ซ่านอิงผู้ไม่รู้เรื่องราว เพียงแค่มากับโชคดีเต็มร้อย แต่ก็มึ่ศัตรูตัวฉกาจอย่างจางชุยที่อยากจับเขาไปเป็นหุ่นเชิดด้วย

ต้องสู้กับปีศาจในเกมแล้ว ยังต้องคอยระวังตัวจากผู้เล่นคนอื่นอีก คราวนี้ไป๋หลิวจะขุดเอาความสามารถ จัดเอากลเม็ดอะไรมาโชว์พวกเราอีก ได้เวลาไปอยู่หน้าจอโทรทัศน์เล็กของไป๋หลิวกันต่อแล้วละ

ด้วยรัก

Lilac

ທດສະວັດ

ระเบิดรถไฟฟ่วนสุดท้าย ๐3

ทุกครั้งที่มีการผูกขุ่ยเกี่ยวกับไปหลั่วนกระดานสนทนา ส่วนใหญ่มักจบลงที่การถกเถียง ประเด็นที่ถกเถียงกันส่วนใหญ่จะเกี่ยวกับ [ตำแหน่งแกนกลาง] ที่ไปหลั่วได้ขึ้นไปในครั้งก่อน ผู้คนมักถกเถียงกันว่าไปหลั่วคู่ควรกับตำแหน่งนี้หรือไม่

ผู้เล่นหลายคนคิดว่าไปหลั่วไม่ได้มีความสามารถสูงขนาดนั้น แ่อาศัยเล่ห์กลนิดๆ หน่อยๆ ไม่คู่ควรกับตำแหน่งที่ดีขนาดนี้ แต่ก็มีผู้เล่นหลายคนคิดว่า การที่ไปหลั่วสามารถขึ้นไปได้และคู่ควรหรือไม่ั้นเกี่ยวอะไรกับพวกคุณ?

หวังซุ่นดูการถกเถียงนี้อยู่สองสามครั้ง สรุปสั้นๆ ก็คือ ผู้ชมส่วนใหญ่ที่ไม่ชอบไปหลั่วคิดว่าไปหลั่ว [ความประพฤติไม่เหมาะสมกับตำแหน่ง]

ครั้งสุดท้ายที่เกิดการถกเถียงเกี่ยวกับผู้เล่นที่มี [ความประพฤติไม่เหมาะสมกับตำแหน่ง] เป็นเคสของตู้ซานอิงสมัยที่ยังเป็นมือใหม่

ตู้ซานอิงค่าความโชคตีเต็มร้อย ไม่ว่าทำอะไรก็ราบรื่นไปหมด แต่มไหลเข้าบัญชีของหมอนี่ไม่ขาดสายราวกับได้ฟรี ผู้ชมหลายคนเห็นแล้วก็อิจฉาตาร้อนทุกวันเอาแต่ด่าว่าคนอย่างตู้ซานอิงที่ชนะโดยอาศัยแค่ค่าความโชคตีไม่สมควรมีชีวิตอยู่ต่อ ไม่ช้าก็เร็วต้องตายในเกมอยู่ดี

บางคนบอกว่าจริง ๆ แล้วตู้ซานอิงก็มีความสามารถ สกิลส่วนตัวของตู้ซานอิงเก่งมาก แต่ข้อแก้ต่างนี้ก็มักถูกคำพูดที่ว่า [แท้จริงก็ให้ตู้ซานอิงค่าความโชคตีเป็น 0 ก่อน แล้วค่อยมาพูดว่ามีความสามารถดีกว่าไหม] ตอกกลับไป

สถานการณ์ด่าทอผู้ชานอิงดีขึ้นมากหลังจากที่เขานั่งอยู่ในอันดับสามของรายชื่อดาวรุ่งได้อย่างมั่นคง ผู้เล่นที่แสดงความเห็นล่วงเกินเขาก็น้อยลงไปเยอะ

ตอนนี้ ไปหิ้วที่ค่าความโชคดีเป็น 0 พังพาความสามารถและอาศัยความคิดในการขึ้นมาอยู่ [ตำแหน่งแกนกลาง] ได้ด้วยตนเองล้วนๆ คนพวกนี้ก็ยังไม่ชอบเขาอยู่ดี รู้สึกว่าเขามี [ความประพฤติไม่เหมาะสมกับตำแหน่ง]

เห็นที [ความประพฤติ] อะไรนั้นคงไม่สำคัญหรอก ที่สำคัญคือตำแหน่งต่างหาก ตราบโศกที่มันขึ้นไปยังตำแหน่งนี้ได้ ไม่ว่าจะเป็นใคร ยังไงก็ไม่เหมาะสมเมื่อคนที่อยู่ในตำแหน่งไม่ใช่ตัวเองก็จะถูกหาเรื่องจับผิดเสมอ จากนั้นก็นำไปขายให้กลายเป็นเรื่องใหญ่

หวังซุ่นสายหน้า ไม่ฟังการถกเถียงของผู้เล่นพวกนี้อีก ตั้งใจดูหนังโทรทัศน์เล็กที่อยู่ตรงหน้าแทน หวังซุ่นก็ลืมหูลืมตาเรื่องหนึ่งเหมือนกัน -- นั่นคือจะเลือกชมโทรทัศน์เล็กของใครดี

โทรทัศน์เล็กของ [นักเชิดหุ่น] เปิดโหมดคิดเงิน โทรทัศน์เล็กของมุซื่อเจิงก็อยู่ในโหมดคิดเงินเช่นกัน ผู้ชานอิงถึงแม้จะเป็นผู้เล่นอันดับสามของดาวรุ่ง แต่เพราะการเล่นไม่ค่อยมีอุปสรรค และไม่ได้ยึดติดกับพวกผู้ชมสายเปย์ การถ่ายทอดสดของเขาจึงไม่เคยเปิดโหมดคิดเงินแม้แต่ครั้งเดียว

ไปหิ้วที่เป็นแค่มือใหม่แน่นอนว่าไม่ได้เปิดโหมดคิดเงินอยู่แล้ว

แต่หน้าจอของไปหิ้วที่เปิดให้ดูแบบไม่คิดเงินนี้ กลับมีจำนวนผู้ชมน้อยกว่าของมุซื่อเจิงและ [นักเชิดหุ่น] มาก ยังไม่ต้องเทียบกับของผู้ชานอิงเลย

ผู้ชานอิงได้รับความนิยมสูงมาแต่ไหนแต่ไร แถมไม่คิดเงินอีกต่างหาก โดยเฉพาะการถ่ายทอดสดโทรทัศน์เล็กครั้งนี้มีสามเทพมารวมตัวกันด้วย ผู้เล่นบางกลุ่มที่ไม่อยากจ่ายเงินจึงกรูกันไปเซตชมโทรทัศน์เล็กของผู้ชานอิงกันหมดมองจากไกลๆ ก็เห็นว่าเซตรับชมของผู้ชานอิงหนาแน่นไปด้วยผู้คน ดูเหมือนจำนวนผู้ชมจะเยอะกว่าของมุซื่อเจิงและของ [นักเชิดหุ่น] เป็นเท่าตัว

แม้แต่ [ผู้เล่นหุ่นเชิด] สามคนที่เป็นลูกน้องของ [นักเชิดหุ่น] อย่างเช่น หลี่ไก่อว ก็ได้รับความนิยมไปด้วย เพราะมีเทพอย่าง [นักเชิดหุ่น] พาถ่ายทอดสดและแบกเล่น ผู้ชมจึงเยอะกว่าของไปหิ้วมากเช่นกัน

มีแค่ไปหิ้วคนเดียวที่เซตรับชมอั่งว้างเงียบเหงา

หวังซุ่นทนต์ดูไม่ไหว จึงถอนหายใจพลางเดินเข้าไปในเซตถ่ายทอดสด
ของไปหิ้ว

ในสถานการณ์ที่หนึ่งเกมมีผู้เล่นระดับเทพหลายคนมาปะทะกันแบบนี้
ผู้ชมส่วนใหญ่ดูแค่โทรทัศน์เล็กของเทพที่ตัวเองสนใจก็แทบจะดูไม่ทันอยู่แล้ว
ใครจะยังมีเวลาไปสนใจผู้เล่นมือใหม่กัน ผู้ชมโทรทัศน์เล็กของไปหิ้วจึงถูก
ดึงดูดไปมากกว่าครึ่ง การที่ไม่มีใครให้ความสนใจในสถานการณ์แบบนี้นับเป็น
เรื่องปกติ

[301 คนกดไลก์โทรทัศน์เล็กของไปหิ้ว 170 คนบันทึกโทรทัศน์เล็ก
ของไปหิ้ว 210 คนชมโทรทัศน์เล็กของไปหิ้ว ไม่มีคนสนับสนุนแต่มาให้
โทรทัศน์เล็กของไปหิ้ว]

[ขอให้ผู้เล่นไปหิ้วพยายามเข้า! จำนวนไลก์ของคุณมีแค่หนึ่งในร้อย
เมื่อเทียบกับผู้เล่นผู้ชานอิงที่อยู่อันดับหนึ่งจากยอดรวมตัวเลขทั้งหมดของผู้เล่น
<<ระเบิดรถไฟขบวนสุดท้าย>> ในกลุ่มเดียวกัน!]

“จำนวนไลก์ของผู้ชานอิงถึง 30,000 แล้ว นี่เพิ่งเริ่มเกมไม่นานเองนะ...”
หวังซุ่นทอดถอนใจ เขาเห็นผู้ชานอิงได้ตำแหน่งขยายเป็นอันดับแรกอย่างรวดเร็ว
ออกจากเขตย่อยนี้ไปลอบบี้ส่วนกลางแล้ว หวังซุ่นถอนหายใจกดไลก์ให้ไปหิ้ว
หนึ่งไลก์ “สู้ๆ นะไปหิ้ว อย่าตกลงไปในเซตไร้นามนะ...”

ผู้ชานอิงยืนอยู่ที่ชานชาลา แว่นตาแทบจะแปะอยู่บนตัวรถขณะดูชื่อ
สถานที่ที่อยู่บนนั้น พลังพิมพ์าคคนเดียว “แปลกจัง ทำไมสถานีต้นทางกับสถานี
ปลายทางของตัวนี้ถึงเหมือนกันล่ะ...”

นาฬิกา LED ของสถานีที่อยู่ด้านหลังเขานับถอยหลังเหลือ [00 : 10]
แล้ว ขณะกำลังเข้าสู่การนับถอยหลัง 10 วินาที จู่ๆ ไฟในสถานีพลันมืดดับ
ทว่าแค่หนึ่งวินาทีสั้นๆ ก็สว่างขึ้นอีกครั้ง แต่ไม่ใช่แสงสีขาวแบบปกติอีกต่อไป
มันเปลี่ยนไปเป็นแสงสีแดงคล้ำที่กะพริบไม่หยุด

สถานีรถไฟใต้ดินเปลี่ยนไปเป็นสีแดงสลัวดำ ทำให้ทั้งสถานีดูคล้ายกับ
ห้องมืดสำหรับล้างฟิล์ม ปลายสุดของรางรถไฟในอุโมงค์มืดมิด มีรถไฟขบวนหนึ่ง
ที่ไฟหน้าสองแสงสีแดงขับเข้ามา ดูคล้ายสัตว์ร้ายนัยน์ตาสีแดงที่วิ่งเข้าสถานี

ด้วยความเร็วสูงราวกับจะกลิ้งกินเหยื่ออย่างรวดเร็ว ก่อนจะค่อยๆ หยดลงตรงหน้าตู้ชานอิง

เสียงผู้หญิงที่ยืนเยือกเรียบนิ่งประกาศผ่านลำโพงของสถานีรถไฟใต้ดิน “ถึงสถานีปลายทางเมืองกุ่หวั่นแล้ว ขอให้ผู้โดยสารที่จุดหมายปลายทางเป็นเมืองกุ่หวั่นลงจากรถ รถไฟฟ้าจะเริ่มวิ่งรอบต่อไปในอีกไม่ช้า ขอให้ผู้โดยสารที่ต้องการจะออกจากเมืองกุ่หวั่นขึ้นรถไฟตอนนี้ค่ะ --Passengers on the train have arrived at the terminal station of Antique City. Please get off the train at the destination of...”

หลังเสียงประกาศ ประตูรถไฟก็ค่อยๆ เปิดออกตรงหน้าตู้ชานอิง กลิ่นคล้ายเนื้อใหม่โชยออกมาจากประตูรถ ลอยมาตามแรงลมจากรถไฟฟ้าที่มาถึงสถานีด้วยความเร็วสูง กลิ่นใหม่รุ่มแรงหลังระเบิดจุนขึ้นจมูก ทำให้ตู้ชานอิงต้องปิดปากกับจมูกโอ้ออกมาสองสามที

ตู้ชานอิงชายตามองไปที่รถไฟสาย 4 ที่ตัวเองกำลังจะขึ้นนี้--ภายใต้แสงไฟกะพริบ เขามองไม่เห็นใครในรถไฟเลย มือจับบนรถไฟแกว่งไปมาอย่างโดดเดี่ยว แต่ผ่านไปครู่เดียวก็มีเหล่าผู้โดยสารใบหน้าเปื้อยและแออัดกันอยู่ข้างใน ดูคล้ายกับรถไฟของเมืองใหญ่ในช่วงเวลาเร่งด่วน แออัดมากจนตู้ชานอิงไม่สามารถเบียดตัวเข้าไปได้

หน้าจอนาฬิกา LED สีแดงที่อยู่ข้างหลังตู้ชานอิงส่งเสียง ‘ซ่า’ ออกมาหนึ่งที่ เวลากระโดดไปที่ [00 : 05] การกระโดดของเวลานี้คล้ายกับสัญญาณอย่างหนึ่ง ช่อกระบายอากาศของเครื่องปรับอากาศทั้งหมดในสถานีหยุดทำงานกะทันหัน

อุณหภูมิของทั้งสถานีเพิ่มสูงขึ้นอย่างรวดเร็ว ลำโพงของสถานีเริ่มละลายคล้ายกับเทียนที่กำลังเผาไหม้ช้าๆ เสียงประกาศของผู้หญิงลากยาวผิดปกติ สุดท้ายติดอยู่ที่คำว่า [44444] พุดซ้ำแบบนี้อยู่หลายครั้งฟังดูพิลึก ตู้ชานอิงคิดว่าเธอน่าจะอยากพุดว่าสาย 4

ผู้โดยสารบนชานชาลารอบตัวตู้ชานอิงที่รอขึ้นรถเริ่มพากันเบียดร่างเข้าไปในรถไฟช้าๆ ภายใต้แสงแดงดำที่กะพริบอยู่นี้ เงาของผู้โดยสารพวกนี้ก็กะพริบตามด้วยอย่างน่าประหลาด ผู้โดยสารเหล่านี้เดินอยู่ดีๆ ก็มีหลายคน

ลูกใหม่ขึ้นมาจะทันหัน จากนั้นก็กลายเป็นศพที่ถูกเผาไหม้อย่างรุนแรง

ผิวหนังบนหน้าของ [ผู้โดยสาร] ที่กำลังลุกไหม้ค่อยๆ หลุดร่วงออกมา บริเวณรอบผิวหนังค่อยๆ ไหม้จนดำแล้วม้วนขึ้น เผยให้เห็นก้อนไขมันสีเหลืองอ่อนที่อยู่ภายในร่างกายซึ่งกำลังค่อยๆ ละลายเช่นกัน กองไขมันหยดลงพื้นประหนึ่งเนย แขนขากระดูกหดเข้าเพราะถูกอบด้วยไฟที่ลุกไหม้ โชยควันดำที่ฉุนแสบจุมออกมา แต่พวกเขาเรวกับไม่รู้ว่ตัวเองกำลังถูกเผาอยู่ ยังคงเดินเข้าไปข้างในรถไฟตามเดิม

ภายในรถไฟเริ่มเต็มไปด้วยศพไหม้เกรียม พวกเขาบ้างก็ยืนบ้างก็นั่ง บางคนเอามือแขนอยู่บนมือจับ บางคนพึงอยู่ที่ประตูรถไฟ เปลวไฟจากศพผู้โดยสารเผาจนมือจับพลาสติกละลาย พลาสติกที่ละลายพลันหยดลงบนตัวของ [ผู้โดยสาร] พวกนี้คล้ายกับครีมเหลวๆ กระजरรถไฟเกิดเสียง ‘เปรี้ยะๆ’ ภายใต้อุณหภูมิจึงคล้ายกับกำลังจะแตกออก ส่วนเหล่า [ผู้โดยสาร] ก็มหัน่ากัตามองมือถือที่ถูกเผาจนเห็นสายทองแดงที่อยู่ภายใน เรวกับไม่รู้สึถึงฉากที่น่ากลัวพวกนี้แม้แต่น้อย

ถ้าไม่ใช่เพราะบนร่างของพวกเขามีเปลวไฟที่ลุกไหม้คุโชนอยู่ พวกเขา ก็ดูเหมือนคนทั่วไปที่กำลังนั่งรถไฟเหี้ยวสุดท้ายกลับบ้านด้วยความอ่อนเพลีย

[แจ้งเตือนจากระบบ : ขอให้ผู้เล่นตู้ชานอิงขึ้นรถไฟโดยด่วน]

“ไม่จริงใช่ไหมเนี่ย...” ตู้ชานอิงจนคำพูดเล็กน้อย “เกมนั้เนี่ยังไงกัน ตั้งใจจะฆ่าให้ตายบนรถไฟเธอ รถไหม้ถึงขนาดนี้แล้ว ถ้าฉันเข้าไปไม่ใช่ปึงย่างบาร์บีคิวทั้งเป็นรีง”

ผู้ชมที่อยู่หน้าโทรทัศน์เล็กของตู้ชานอิงพลันหัวเราะออกมา

“ฆ่าตายบนรถไฟ ฮ่าๆๆ! วาใจเถอะน่า ฆ่าใครตายได้ก็ฆ่านกแก้วน้อย ไม่ตายหรอก!”

“นกแก้วน้อย นายต้องมีความมั่นใจกับค่าความโชคดีของตัวเองให้มากๆ นะ! ไม่แน่ว่านายขึ้นไปปั๊บ ไฟของทั้งคันก็อาจดับปั๊บเลยก็ได้!”

“เฮ้ย ไม่จริงน่า!! พวกนายดูสิ! บนรถไฟมีคนที่ไม่ได้ติดไฟอยู่ด้วย! บนรถไฟมีผู้เล่น!”

“เฮ้ย! ใครใจกล้าจ้ะจะ กล้าขึ้นไปตรงๆเลย! ไม่กลัวตายเธอ?”

ท่ามกลางศพผู้โดยสารไหม้เกรียมตัวดำจำนวนนับไม่ถ้วน มีคนผิวขาวใสที่สวมเสื้อเชิ้ตสีขาวกับกางเกงสูทสีดำคล้ายพนักงานออฟฟิศคนหนึ่งกำลังหันหน้าไปคุยกับคนที่อยู่ข้างๆ อีกคนแบบเป็นปกติมาก

คนที่เขากำลังคุยด้วยดูคล้ายกับนักเรียนมหาวิทยาลัยคนหนึ่ง คนคนนั้นอมอมยิ้มอยู่ในปาก สองมือสอดเข้ากระเป๋ากางเกง ก้มหน้าเอียงหูไปใกล้ๆ พนักงานออฟฟิศ เหมือนที่กำลังฟังพนักงานออฟฟิศพูดอยู่ ฟังไปๆ นักเรียนมหาวิทยาลัยที่อมอมยิ้มคนนี้ก็เลิกคิ้วขึ้นพร้อมยิ้มชั่วร้ายออกมา พอประกอบกับใบหน้าที่ดูตึงตูดใจคนนั้นแล้วยิ่งดูสะดุดตา

บนรถไฟที่คละคลั่งไปด้วยควันและเปลวไฟ อีกทั้งเต็มไปด้วย [ผู้โดยสาร] ที่ถูกเผาจนตัวดำแฉะเกรียม ผู้โดยสารสองคนที่ดูปกติเกินเหตุและมีรูปลักษณ์โดดเด่นนี้ ดึงดูดสายตาของผู้คนเป็นพิเศษ

ฉับพลันนั้น ผู้ชมของโทรทัศน์เล็กตู้ชานอิ่งก็ฮือฮาขึ้นมา

“เฮียๆๆ!!! เทพมู!!! เทพมูหล่อจังเลย!!!”

“โอ้โฮ ผู้เล่นที่เหมือนพนักงานออฟฟิศคนนั้นเป็นใครอะ โคตรใจเย็นเลย”

มูชื่อเจิ้งมองไปหลัวที่กลับมาเป็นใบหน้าที่เดิมแล้วก็รู้สึกขำเล็กน้อย “ทำไมนายปรับใบหน้าที่กลับมาแล้วละ ไม่แต่งหน้าประหลาดแล้วหรอ”

“การถ่ายทอดสดเริ่มขึ้นแล้ว ก็ต้องปรับหน้ากลับมาเหมือนเดิมจะได้ดึงดูดผู้ชมได้ไง” ไปหลัวจัดแขนเสื้อเชิ้ตของตัวเองเล็กน้อย พูดด้วยความหน้าด้านสุดขีดว่า “มนุษย์เป็นสิ่งมีชีวิตที่ดูรูปลักษณ์ภายนอก ฉันมีหน้าที่ค่อนข้างดีอยู่แล้ว ก็ต้องเอามาใช้ทำมาหากินสิ

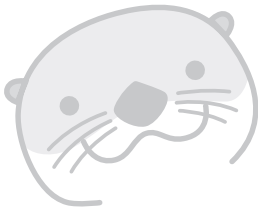
“แต่ยังมีอีกหนึ่งเหตุผล” ไปหลัวหันหน้ามองมูชื่อเจิ้งแวบหนึ่ง “เพื่อให้ นักเชิดหุ่นคนนั้นที่อยากจับฉัน หาฉันเจอได้ง่ายขึ้นไง”

รอยยิ้มของมูชื่อเจิ้งหุบลงเล็กน้อย เขาแค้นเสียงที่ออกมาอย่างหงุดหงิด “ไปหลัว นายจะใช้ตัวเองเป็นเหยื่อล่อลวงขูยให้มาจริงดิ? เขามีความสามารถพอตัว สกิลก็เก่งมาก แผนของนายช่องโหว่เยอะมากนะ ต่อให้ฉันกับนายร่วมมือกันก็ใช้ว่าจะฆ่า...”

“ฮูว” ไปหลัวเอานิ้วชี้แนบกับริมฝีปาก สายตามองไปยังนาฬิกาจับเวลานับถอยหลังด้านนอกรถไฟที่เขียนว่า [00 : 01] พลงเอ่ยเสียงเบา “เวลานับ

ถอยหลังจะเหลือศูนย์แล้ว เตียวก็มีผู้เล่นขึ้นมา”

“ตามใจนายละกัน” มูซื่อเฉิงกอดดอกฟิงประตูลอยอย่างจนคำพูด “ยังไงชะ
แผนนั้นของนาย คนที่จะตายได้ง่ายก็คือนายไม่ใช่ฉัน ฉันยังไงก็ได้ นายอยาก
ไปตายก็เชิญตายคนเดียวเลย”

ทดลองอ่าน

บทที่

42

ระเบิดรถไฟแบนสุดท้าย 04

ตู้ชานอึงเข้ามาข้างในรถไฟอย่างฉิวเฉียดในวินาทีสุดท้าย ภายในตู้โดยสารร้อนอบอ้าวมาก แต่ก็ไม่ได้ร้อนถึงขนาดจะเผาคนให้ตายได้แบบที่เขาจินตนาการไว้ ศพที่แกว่งไปมาบนราวจับและศพผู้โดยสารอื่นๆ ในตู้โดยสารยังนั่งอยู่ที่เดิม ไม่ได้เข้ามาโจมตีเขา เปลวไฟไหม้โดนเส้นผมของตู้ชานอึง ทำให้รู้สึกร้อนนิดหน่อย แต่กลับสัมผัสไม่ได้ถึงเปลวไฟจริงๆ

“ไปหลว้ย้มให้ตู้ชานอึงอย่างเป็นทางการ” “สวัสดี ฉันชื่อไปหลว้ย เป็นหนึ่งในผู้เล่นของเกมนี้”

ตู้ชานอึงยื่นมือออกไปอย่างเก้อๆ “เอ่อ สวัสดี ฉันชื่อตู้ชานอึง...”

มูซึ่อเจิงมองตู้ชานอึงด้วยสีหน้าประหลาดใจเล็กน้อย คิดไม่ถึงว่าตู้ชานอึงจะอยู่ในเกมนี้ด้วย ไม่นานเขาก็ยืมหยันแค้นเสียงเหอะออกมาหนึ่งที่ กอดดอกหันหน้าไปข้างๆ ทำเป็นมองไม่เห็นผู้มาใหม่คนนี้ และไม่ได้เข้าไปทักทาย

ตู้ชานอึงเหมือนจะเดาออกว่ามูซึ่อเจิงจะเป็นแบบนี้ รอยยิ้มยิ่งกระอัก-กระอ่วนมากขึ้น ขดตัวอยู่ในมุมไม่ส่งเสียงอะไรออกมา แต่สุดท้ายก็ทนไม่ไหว จึงเปิดปากถาม “ไปหลว้ย พวกนาย...รู้ได้ยังไงขึ้นรถแล้วจะไม่ต้องโจมตี”

“พวกนี้น่าจะเป็นแค่ฉากเปิดเกมเฉยๆ” ไปหลว้ยวิเคราะห์ “เพราะพวกเรายังไม่ได้รับการกิจแรกที่มีแต้ม นั่นหมายความว่าเกมยังไม่ได้เริ่มขึ้นอย่างเป็นทางการ ถ้าอย่างนั้นนี่ก็น่าจะแค่ทำให้ผู้เล่นหวาดกลัว และบอกถึงเนื้อเรื่องคร่าวๆ ไม่ได้จะฆ่าผู้เล่นจริงๆ”

พูดจบ ไปหลีกก็มองมุชื้อเจิงกับตู้ชานอิงอย่างรู้สึกสนใจ เห็นได้ชัดว่าสองคนนี้ไม่ถูกกัน เขาหันไปมองมุชื้อเจิงที่ไม่พูดอะไรสักคำตั้งแต่ตู้ชานอิงขึ้นรถมา “ยังไ้ นายมีมอะไรกับหนูน้อยตู้ชานอิงเธอ”

มุชื้อเจิงกวาดตามองตู้ชานอิงด้วยสายตาดูร้ายเยือกเย็น ตู้ชานอิงถูกสายตานี้มองจนไม่รู้จะวางมือไม่วีที่ไหน ได้แต่ขดตัวอยู่ข้างหลังศพผู้โดยสารไฟลุกคนหนึ่ง แอบมองพวกเขาคุยกันอย่างหวาดๆ

ตู้ชานอิงไม่สูงนัก เตี้ยกว่าไปหลีกหลายเซนติเมตร แขนงารอบเหลี่ยมหนาเท่าฝ่าซวดเหล้ากับรูปร่างเล็กผอมบาง ทำให้เขาดูเหมือนนักเรียนมัธยมปลายที่เตรียมสอบหนักเกินไป บนตัวมีกลิ่นอายเด็กเนิร์ด แลดูไม่มีพิษมีภัย เพราะอย่างนั้นไปหลีกที่อยู่เ็นวัยทำงานจึงเรียกตู้ชานอิงว่าหนูน้อย

“นายเล่นเกมกับตู้ชานอิงหนึ่งครั้งก็จะรู้เอง” มุชื้อเจิงเหมือนกำลังนึกถึงประสบการณ์ที่ทำให้เขาไม่พอใจมาก ๆ กัดคอมยืมดั่ง ‘กร๊อบๆ’ “ไอ้หมอนี่ค่าความโชคดึเต็มร้อย ไม่ว่านายจะพยายามมากแค่ไหน สุดท้ายหมอนี่ก็จะเป็นที่หนึ่งของเกมเสมอ มันจะแย่งความสำเร็จของนายไปในรูปแบบที่นายคิดไม่ถึง”

ผู้ชมของโทรทัศน์เล็กตู้ชานอิงพลันระเบิดหัวเราะออกมาพร้อมกัน

“เทพมูกำลังนึกถึงเกมผู้เล่นหลายคนครั้งก่อน ที่โดนนกแก้วน้อยฉกของไปได้จากช่องโหว่ จนได้ที่หนึ่งเกมนั้นรีเปลาณะ”

นั่นไม่เรียกว่าฉกของไปได้จากช่องโหว่ เรียกว่าฟ้าประทานมาให้ เขาไม่ได้กัมยิบมันขึ้นมด้วยซ้ำ แต่คือเทพมูส่งมาให้เองเลยต่างหาก บริการส่งของของเทพมูนี้ทำได้ดีมากจริง ๆ”

“ถึงแม้ตู้ชานอิงจะเป็นอันดับสามของรายชื้อดาวรุ่ง แต่กระทั่งนี่คือ [ฉากเปิดเกม] เรื่องแค่นี้ก็ยังไม่รู้” มุชื้อเจิงยืมหยัน “เพราะต่อให้ไม่ทำอะไร ไอ้หมอนี่ก็ชนะได้ง่ายๆ ได้อันดับนี้มาง่าย ๆ ถึงได้ไม่มีความตระหนักรู้เรื่องเกมสัณนิคฉินขอเตือนนายว่าอย่าไปมีปฏิสัมพันธ์กับหมอนี่จะดีกว่า ไมอย่างนั้นไอ้เทมผ่านด่านที่นายรวบรวมมาได้ หรือพวกข้อมูลสำคัญๆ สุดท้ายอาจจะตกไปอยู่ในมือของไอ้หมอนี่ โดยที่นายไม่รู้ด้วยซ้ำว่าไปอยู่ที่ไหนได้ยังไ้

“หมอนี่โชคดึก็จริง แต่คนที่เข้าใกล้เขาจะโชคร้ายกันหมด ผู้เล่นที่อยู่ใน

เกมเดียวกับตู้ซานอิง ค่าความโชคดีย่จะลดลงประมาณหนึ่งกันทุกครั้ง”

มุซื่อเจิงพูดเหมือนถูกตู้ซานอิงที่แม่แต่รถก็ยังไม่ว้าขึ้น แต่จริง ๆ เมื่อถึงตอนที่ไปหลว่ลากมุซื่อเจิงขึ้นมานรถไฟที่กำลังลุกไหม้อยู่อย่างไม่สะทกสะท้าน มุซื่อเจิงเองก็ตกใจเหมือนกัน ไปหลว่ต้องอธิบายว่าพวกเขาังไม่ได้รับการกิจที่มีแต่่ม จึงเป็นไปไ้สูงว่าจากเปิดนี้แค่ทำให้เกมดูน่ากลัวเฉย ๆ มุซื่อเจิงถึงค่อยรู้

โดยปกติแล้ว น้อยมากที่จะมีผู้เล่นรู้ว่าจากเปิดเกมแบบนี้มีไว้เพื่อให้กลัวเฉย ๆ หรือต่อให้เขาออกก็ไม่ว้าขึ้นรถอย่างมั่นใจ มีแค่ไปหลว่ที่ถ่ว้าขึ้นมาโดยไม่ลังเลแม้แต่หนึ่งเดียว

เดิมทีไปหลว่มีนิสัยกลัวภ่น ถ้าการภ่นไม่ผิดกฎหมาย เขาจะไปเล่นการภ่นแล้ว เขาเป็นคนที่หากคาดคะเนว่าโอกาสสำเร็จน่าจะมี 80 เปอร์เซ็นต์ ก็จะทำเดิมพันเต็มที่ 100 เปอร์เซ็นต์

ถ้ามุซื่อเจิงรู้ว่าไปหลว่มีนิสัยบ้าบิ่น ถ่ว้าได้ถ่ว้าเสียง่าย ๆ แบบนี้ เขาจะไม่มีทางขึ้นรถไปกับไปหลว่เด็ดขาด แต่เวลานี้มุซื่อเจิงยังไม่ว้าว่าไปหลว่มีนิสัยแบบนั้น เลยถูกสีหน้ามั่นใจเต็มเปี่ยมของไปหลว่หลอกเองง่าย ๆ

หลังจากนั้น มุซื่อเจิงก็อธิบายเกี่ยวกับตู้ซานอิงให้ไปหลว่ฟังต่อ

“เนี่ย” มุซื่อเจิงเปิดเกมเมนเจอร์ให้ไปหลว่ดูค่าความโชคดีย่ของตัวเอง สีหน้าของเขาเริ่มบึ้งตึง “ค่าความโชคดีย่ของฉ่นจาก 56 ลดลงเป็น 43 แล้ว หีพลังของตู้ซานอิงในการทำให้ค่าความโชคดีย่ของคนอื่นต่ำลงนับวันก็ยิ่งแข็งแกร่งขึ้น ไปหลว่ ค่าความโชคดีย่ของนายก็น่าจะลดลงเหมือนกัน...”

ไปหลว่สบตา กับมุซื่อเจิงนิ่ง ๆ “อะไร ค่าความโชคดีย่ลดลงไปถึงติดลบไ้ด้วยหรอ”

มุซื่อเจิง “...”

บ้าจริง เขาสิ่มสนิทเลยว้าค่าความโชคดีย่ของไปหลว่คือ 0

ตู้ซานอิงเห็นมุซื่อเจิงกำลังอธิบายให้ไปหลว่ฟังเรื่องที่ทำให้เขาหมักทำให้ค่าความโชคดีย่ของคนอื่นลดลง เขาก็รู้ตัวว้าตัวเองทำให้คนอื่นรังเกียจ เขาเกาแก้มอย่างทำตัวไม่ถูก ขดตัวไปที่มุมเล็กน้อย แต่จู่ ๆ ประตูรถที่ปิดกะทันหัน ก็ทำให้เขาสะดุ้งโหยงขึ้นมา

ทันใดนั้น ศพผู้โดยสารที่ลุกไหม้ทุกร่างในตู้โดยสารก็เปลี่ยนกลับไปเป็นผู้โดยสารปกติ พร้อมหันหน้ามาอย่างพร้อมเพรียง และส่งยิ้มแปลกประหลาดให้กับพวกไปหิ้ว จากนั้นก็สลายกลายเป็นขี้เถ้าจางหายไปนอากาศ ลำโพงในตู้โดยสารมีเสียงผู้หญิงอ่อนหวานประกาศออกมาว่า “ผู้โดยสารทุกท่าน ยินดีต้อนรับสู่รถไฟสาย 4 ค่ะ สถานีต่อไป---พิพิธภัณฑ์กระจก”

ไปหิ้วมองออกไปสังเกตเห็นป้ายไฟ LED นับเวลาถอยหลังที่อยู่บนสถานีรถไฟ หลังจากที่เหลือศูนย์แล้ว ป้ายไฟนี้ก็เปลี่ยนไปเป็น [60 : 00] ใหม่

เวลานับถอยหลังหนึ่งชั่วโมง ไปหิ้วครุ่นคิดในใจ เป็นเวลาโดยประมาณที่รถไฟคันหนึ่งจะวิ่งจากสถานีต้นทางไปถึงสถานีปลายทาง ดูท่าว่าระเบิดจะเกิดขึ้นในหนึ่งชั่วโมงหลังจากนี้

ไปหิ้วจำได้ว่า [คดีระเบิดเมืองจิ้ง] หรือต้นแบบของเกม <<ระเบิดรถไฟขบวนสุดท้าย>> เกมนี้ การระเบิดเกิดขึ้นที่สถานีพิพิธภัณฑ์กระจก ตอนนั้นเขาหลงจากรถไฟในสถานีก่อนหน้านี้พิพิธภัณฑ์กระจก แต่สถานีก่อนหน้านี้พิพิธภัณฑ์กระจกในโลกจริงไม่ใช่ [เมืองกุ๋หวาน] ที่พวกไปหิ้วเจอตอนนี้ ส่วนเส้นทางของรถไฟในโลกจริงก็ไม่ได้วิ่งรอบเมืองเป็นวงกลมแบบนี้ด้วย

ตอนนั้นไปหิ้วก็นั่งรถไฟเที่ยวสุดท้ายเหมือนกัน เขานั่งไปกับลู่อี้จ้าน

เดิมที่เขาจะลงถัดจากเมืองจิ้งไปสองสามสถานี แต่ลู่อี้จ้านมีเรื่องด่วนกะทันหัน เลยลากไปหิ้วให้ลงจากรถพร้อมกัน ไม่อย่างนั้นไปหิ้วที่เป็นคนดวงซวยทั้งในเกมและนอกเกม คงจะระเบิดเป็นชิ้นๆ ใน [คดีระเบิดเมืองจิ้ง] ไปแล้ว

สาเหตุที่เกิด [คดีระเบิดเมืองจิ้ง] ก็เพราะมีหัวขโมยสองคนขโมยกระจกโบราณราคาแพงมหาศาลบานหนึ่ง โดยปลอมตัวว่าเป็นเจ้าของกระจกโบราณนี้ บอกว่าจะบริจาคกระจกบานนี้ให้กับพิพิธภัณฑ์ท้องถิ่นในเมืองที่ไปหิ้วอยู่ แต่พวกเขาต้องเอามันไปส่งมอบที่พิพิธภัณฑ์ด้วยตัวเองเท่านั้น

ได้ยินมาว่ากระจกโบราณบานนั้นราคาเกินหนึ่งร้อยล้าน พิพิธภัณฑ์แทบไม่เคยได้รับของบริจาคมูลค่าสูงลิ่วขนาดนี้ ดังนั้นจึงตกลงยอมรับเงื่อนไขเล็กๆ ของอีกฝ่าย

เมืองที่ไปหิ้วอยู่คือเมืองจิ้ง ชื่อของพิพิธภัณฑ์ก็คือ [พิพิธภัณฑ์เมืองจิ้ง]

แผนของหวัชโมยสองคนนี่คือ อาศัยช่วงที่ส่งมอบกระจกโบราณ ลักลอบเข้าไปด้านหลังของพิพิธภัณฑฯ ใช้ระเบิดที่ซ่อนอยู่ข้างในกระจกข่มขู่ปล้นของมีค่าที่อยู่ในพิพิธภัณฑฯ

ไม่ว่าหวัชโมยสองคนนี่คิดอะไรถึงไม่ยอมใช้รถยนต์ แต่เลือกขนส่งกระจกทางรถไฟใต้ดินแทน เพราะฉะนั้นพิพิธภัณฑฯก็ต้องส่งคนมาคุ้มกันด้วยอย่างช่วยไม่ได้ แต่ในช่วงที่อยู่บนรถไฟใต้ดิน ไม่รู้เกิดเหตุผิดพลาดอะไร ระเบิดที่ซ่อนอยู่ข้างในกระจกโบราณจู่ๆ ก็เกิดระเบิดขึ้น คนที่อยู่ในตู้โดยสารตู้นั้นตายเกลี้ยง รวมถึงหวัชโมยสองคนนั้นและคนของพิพิธภัณฑฯที่ถูกส่งไปคุ้มกันด้วย

หลังจากที่หวัชโมยตายไม่นาน เรื่องที่พวกเขาคิดจะปล้นของมีค่าจากพิพิธภัณฑฯก็ถูกเปิดโปงออกมา มีการวิเคราะห์กันอย่างจริงจัง สุดท้ายก็สรุปออกมาว่าเป็นคดีลักทรัพย์ในลักษณะก่อการร้ายรุนแรง แล้วเรื่องก็สงบลง

ตอนเกิดเรื่อง ไปหลีกก็คุยเรื่องคดีระเบิดที่พวกเขาถอดมาได้อย่างหวุดหวิดนี้กับลู่อี้จ้าน พวกเขาเห็นตรงกันว่าคดีนี้มีจุดน่าสงสัยเยอะมาก หลักๆ มีสองอย่างด้วยกัน

อย่างแรก หวัชโมยสองคนนี้อะลูกระเบิดที่สามารถทำให้ตู้โดยสารระเบิดได้ทั้งตู้ซ่อนไว้ภายในกระจก ผ่านจุดตรวจความปลอดภัยของสถานีจนเอาชนะรถไฟได้สำเร็จได้อย่างไร

อย่างที่สอง หวัชโมยสองคนนี้ต้องการทรัพย์สินมีค่า จึงวางแผนใช้ระเบิดข่มขู่พิพิธภัณฑฯ แล้วทำไมต้องบริจาคกระจกโบราณที่มีมูลค่ามหาศาลขนาดนั้นให้พิพิธภัณฑฯเมืองจึงอย่างใจกว้างด้วย

จากที่ไปหลิวรู้มา การประเมินมูลค่าของสะสมของพิพิธภัณฑฯเมืองจึงไม่มีกระจกบานไหนราคาสูงกว่ากระจกบานนี้เลย ถ้าหวัชโมยต้องการเงิน พวกเขาขายกระจกโบราณนี้ก็ได้แล้ว ไม่เห็นจำเป็นต้องเอากระจกส่งเข้าไปในพิพิธภัณฑฯ แล้วค่อยปล้นของสะสมที่อยู่ข้างใน ทำให้เรื่องยุ่งยากกว่าเดิม

การกระทำแบบนี้ไม่คุ้มค่า อีกทั้งยังโง่งมเลือกใช้ระเบิดที่มีความเสี่ยงสูงในเมื่อเลือกใช้ระเบิด ต่อให้หวัชโมยสองคนนี้ลักทรัพย์โดยที่ไม่ทำร้ายใครแม้แต่คนเดียว ก็ไม่มีทางหนีรอดได้อยู่ดี

ตอนที่เขาคุยเรื่องคดีนี้กับลู่อี้จ้าน ไปหลิวบอกว่าถ้าเขาจะปล้นพิพิธภัณฑฯ

เขาจะขายกระจกโบราณโดยตรง แล้วให้สินบนก้อนใหญ่กับคนเฝ้าพิพิธภัณฑ เพื่อปล่อยให้เขาเข้าไปปล้นของข้างใน จากนั้นก็ย้อนกลับมาฆ่าคนเฝ้าพิพิธภัณฑ ให้คนเฝ้าพิพิธภัณฑเป็นแพะรับบาปแทน ลงมือด้วยความรอบคอบหน้อยก็จะยิด เวลาที่พิพิธภัณฑจะรู้ตัวได้ ถึงเวลานั้นเขาก็สามารถนำของที่ขโมยมาไปขายที่ เมืองนอกได้แล้ว การใช้ระเบิดนับเป็นการกระทำที่โง่มาก

ลู่อัจฉนฟังการวิเคราะห์ของไปหลิวก็ถึงกับหมดคำพูด เขาบอก ‘ไปหลิว ที่ฉันถามคิดระเบิดนี้กับนายก็เพื่อจะให้นายช่วยคิดวิธีการขาคติ ไม่ใช่ให้นายมองในมุมมองของผู้ก่อการร้าย คิดวิธีการอาชญากรรมให้เพอร์เฟกต์ขึ้น กว่าเดิม!’

ไปหลิวพูดขอโทษอย่างไมจรงใจ พลาบบอก ‘โทษที่ ฉันจะคิดแค่เฉพาะ มุมมองของคนที่ได้ผลประโยชน์สูงสุดเท่านั้น’

ลู่อัจฉนต่อว่าไปหลิวอย่างโมโห บอกไปหลิวว่า ‘ตรรกะในการคิดแบบนั้น ของนาย ลักวันจะต้องเกิดปัญหาใหญ่แน่นอน!’

ตอนนี้ปัญหามาแล้ว ไปหลิวที่อยู่ในเกม <<ระเบิดรถไฟขบวนสุดท้าย>> จำเป็นต้องครุ่นคิดว่าทำไมหัวขโมยโง่เงาสองคนนั้นถึงได้ลงมือทำเรื่องโง่ๆ

ไปหลิวหรีตาลง สมองครุ่นคิดอย่างรวดเร็ว--หัวขโมยสองคนนั้นไม่ยอม นั่งยานพาหนะที่มีพื้นที่คับแคบอย่างรถยนต์ ไม่อยากอยู่ร่วมกับกระจกตามลำพัง เลือกใช้ขนส่งสาธารณะที่มีผู้คนจำนวนมากอย่างรถไฟใต้ดิน และยังซ่อนระเบิด จำนวนมากไว้ภายในกระจกราคาสูงลิ่วโดยที่ไม่กลัวเลยว่ากระจกจะเสียหาย

อีกทั้งยอมใช้กระจกบานนั้นแลกกับของสะสมอื่นๆ ในพิพิธภัณฑ แต่ กลับไม่ยอมขายกระจกออกไป เห็นได้ชัดว่านี่ขัดแย้งกับนิสัยของหัวขโมยที่ มักจะคิดถึงเรื่องเงินทองก่อน--

จากการวิเคราะห์ ไปหลิวคิดว่า--หัวขโมยทั้งสองกลัวกระจกบานนั้น

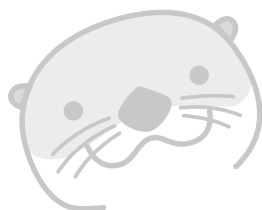
หัวขโมยสองคนนั้นไม่กล้าอยู่กับกระจกตามลำพัง กระจกมูลค่าหนึ่งร้อย ล้าน ไม่แน่ว่าพวกเขาอาจเคยคิดที่จะขายกระจกบานนั้นมาก่อน แต่ไม่รู้ว่ทำไม ถึงขายไม่สำเร็จ [กระจก] กลับมาอยู่ในมือของพวกเขาอีกครั้ง สุดท้ายหัวขโมย จึงสติแตก ปลอมตัวเป็นเจ้าของมันแล้วตามหาพิพิธภัณฑที่มีอำนาจสูง หวังว่า จะสามารถ [บริจาค] หรือพูดให้ถูกคือ [คุมขัง] กระจกบานนั้นได้

เพื่อทำลายกระจก หัวขโมยถึงขั้นยัดระเบิดเข้าไปข้างในอย่างบ้าคลั่ง แต่
ต่อให้หัวขโมยสองคนนั้นทำเรื่องมากมาย พยายามที่จะหลุดพ้นจากกระจก
บานนั้นมากแค่ไหน สุดท้ายเรื่องโศคร้ายก็เกิดขึ้นอยู่ดี-- กระจกระเบิดบนรถไฟ
ไต้หวัน

ดังนั้นถ้าเดาไม่ผิด กฎแฉสำคัญของเกมนี้ไม่ใช่รถไฟเหาะสุดห่วยที่กำลัง
จะระเบิดในไม่ช้าขบวนนี้ ไม่ใช่ผู้โดยสารที่ถูกเผาตาย และยิ่งไม่ใช่ชื่อสถานีรถไฟ
ไต้หวันที่ตู้ขบวนกำลังเข้าไปมองใกล้ๆ อย่างตั้งใจ--

--แต่คือกระจกบานนั้นต่างหาก

[ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นไปหลิ่ว เจอภารกิจหลักเป็นคนแรก--รวบรวม
ชิ้นส่วนกระจกบนรถไฟเหาะสุดห่วย (0)]

ทดลองอ่าน

ระเบิดรถไฟฟ้าน้ำสุดท้าย ๐5

เสียงแจ๊สเท็ดของระบ ประกาศออกมาจากลำโพงบนรถไฟ หมายความว่าทุกคนได้ยินเรื่องที่ไปหลิวเจอภารกิจหลักแล้ว

ตู้ชานอึงกับมู่ซื่อเจิงพลันซังก พวกเขากันไปมองไปหลิวที่นั่งอยู่บนรถไฟพร้อมกัน ในมือของเขากำลังเล่นเหรียญโดยไม่รู้ตัวด้วยสายตาเหม่อลอย

ตั้งแต่เมื่อก็ไปหลิวก็นั่งเหม่ออยู่ตลอด ส่วนมู่ซื่อเจิงกับตู้ชานอึงแยกย้ายกันไปค้นหาเบาะแสในตู้โดยสารอย่างตั้งใจ ไปหลิวแค่พูดออกมาประโยคหนึ่งด้วยสีหน้าเรียบนิ่งว่า ‘ฉันจะเรียบเรียงข้อมูลในหัวหน่อย’ แล้วก็นั่งบนเก้าอี้โดยสารไม่ขยับตัวอีกเลย ทำเอามู่ซื่อเจิงรู้สึกหมดคำพูด

ก่อนหน้านี้ไปหลิวบอกข้อมูลของคดีระเบิดทั้งหมดที่เขารู้ให้กับมู่ซื่อเจิงแล้ว แต่มู่ซื่อเจิงไม่ได้เก็บมาครุ่นคิดมากนัก เพราะตอนนี้สิ่งสำคัญคือค้นหาเบาะแสในตู้โดยสารเพื่อจะได้เจอภารกิจหลัก

<<ระเบิดรถไฟฟ้าน้ำสุดท้าย>> เป็นเกมสยองขวัญแนวรวบรวมสิ่งของตามประสบการณ์เกมของมู่ซื่อเจิง จะต้องค้นหาสิ่งของอันแรกที่ต้องรวบรวมให้เจอก่อนถึงจะได้รับภารกิจหลักมา

แต่ที่มู่ซื่อเจิงไม่รู้ก็คือ การเจอภารกิจหลักของเกมแนวนี้ แค่วิเคราะห์จากความเป็นมาของเนื้อเรื่องก็สามารถหาสิ่งของสำคัญที่จะต้องรวบรวมได้เช่นกัน

แต่จะโทษมู่ซื่อเจิงก็ไม่ได้ที่ไม่ได้เก็บข้อมูลพวกนั้นมาคิด เพราะประเด็นอยู่ที่รูปแบบการคิด

โดยปกติแล้ว มือใหม่ที่เพิ่งเข้ามาในเกมส์จะมีข้อมูลไม่มากพอ จึงต้องค้นหาสิ่งของที่ต้องรวบรวมในแผนที่ให้เจอก่อนถึงจะได้รับการกิจมา

แต่ไปหิ้วเปรียบเสมือนบักในเกมส์ ด้วยความเป็นทั้งมือใหม่และเป็นทั้งผู้ออกแบบเกมส์ เขาจึงไม่ได้คิดแบบผู้เล่นเกมส์เท่านั้น แต่ชินกับการวิเคราะห์ภูมิหลังของเนื้อเรื่องเกมส์ว่าเกมส์ออกแบบด้านยังไง บวกกับเขาไม่รู้ข้อมูลเบื้องหลังคดีนี้มากมายสมควร เลยใช้มันวิเคราะห์ค้นหาสิ่งของที่เขาต้องรวบรวมได้

และเขาก็ค้นหาเจอด้วย

ได้ยินเสียงประกาศของระบบว่าไปหิ้วเจอภารกิจหลักแล้ว มูซื่อเจิงกับตู้ซานอิงก็ช็อกมากทั้งคู่ หันหน้าไปมองไปหิ้วที่นั่งอยู่เฉยๆพร้อมกัน

ตู้ซานอิงไม่สนิทกับไปหิ้วเลยไม่กล้าเข้าไปถาม แต่สายตาที่เขามองไปหิ้วคืออยากรู้ใจจะขาดอยู่แล้วว่าคนคนนี้จะภารกิจหลักได้ยังไงทั้งที่ไม่ได้ขยับตัวเลย

แต่มูซื่อเจิงไม่คิดเยอะ เขาเดินไปถามสิ่งที่สงสัยออกมาตรงๆ “นายเจอภารกิจหลักได้ยังไง นายไม่ได้ขยับตัวเลยสักนิด!”

นี่ก็เป็นความสงสัยในใจของผู้ชมทุกคนเช่นกัน เมื่อก็ตอนที่เสียงแจ้งเตือนของระบบประกาศออกมา หลายคนที่ได้ยินก็ถึงกับช็อกไปเลย ไม่มีใครคิดว่าในเกมส์ของขวัญผู้เล่นหลายคน นอกจากจะมีอันดับสามกับอันดับสี่ของรายชื่อดาวรุ่งแล้ว ยังมี [นักเชิดหุ่น] อยู่ที่นี่อีกด้วย แต่คนที่เจอภารกิจหลักคนแรกกลับเป็นผู้เล่นมือใหม่ที่แค่นั่งอยู่นิ่งๆ เท่านั้น!

เป็นไปได้!

“เซี่ย! เขาเจอได้ยังไง! ฉันรับประกันได้ว่าเขาไม่ได้ขยับตัวแม้แต่คนเดียวจริงๆ!”

“...ใช่ เมื่อก็เขานั่งทับโดนชิ้นส่วนกระจกรี่เป่าเลยได้เจอกับภารกิจพอดี อ้อหือ จู๋ๆ ฉันก็รู้สึกเจ็บกันขึ้นมาเลยแฮะ”

“เรื่องโชคตีแบบนี้ปกติจะเป็นนกแก้วน้อยเจอตลอดไม่ใช่เหรอ ทำไมถึงเป็นมือใหม่คนนี้ได้”

มูซื่อเจิงเอามือทั้งสองข้างสอดเข้าไปใต้รักแร้ของไปหิ้วแล้วยกเขาขึ้นมา

มองไปได้ที่นั่งของไป๋หลิวด้วยความสงสัย “เมื่อก็นายนั่งทับชิ้นส่วนกระจกหระอ
ถึงได้เจอภารกิจหลักได้”

ไป๋หลิวกำหมัดแน่นด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ “มู๋ซือเจิง ปล่อยฉั่นลง!”

ไป๋หลิวที่สูง 176 เซนติเมตรเกลียดคนที่ทำแบบนี้กับเขามากที่สุด!
ตอนเด็ก ๆ เขานึกอยากจะใช้มีดแทงคอคนที่สูงกว่าเขาให้หมดทุกคน!

ถ้ามีคนกล้ายกเขาขึ้นแบบนี้ ไป๋หลิวจะทำให้คนพวกนั้นรู้ว่า การเกิดมา
ตัวสูงเป็นความผิดมากแค่ไหน ถ้าไม่ใช่เพราะเดี๋ยวไป๋หลิวยังต้องใช้ประโยชน์
จากมู๋ซือเจิงล่ะ...

ไป๋หลิวหยุดจินตนาการอันโหดร้ายของตัวเอง จู่ ๆ มู๋ซือเจิงก็รู้สึกเสีย
สันทหลังวาบ เขาลังเลนิดหนึ่งก่อนจะปล่อยไป๋หลิวลงมา แล้วหันหน้ามองเขา
“ในเมื่อไม่มีชิ้นส่วนกระจกแล้วนายได้รับการฝึกมาได้อย่างไร เมื่อก็นายไม่ยับ
เลยสักนิด”

“ฉันไม่ยับตรงไหน” ไป๋หลิวบัดฝุ่นที่ไม่มีอยู่จริงบนตัวตรงส่วนที่มู๋ซือเจิง
แตะโดนเมื่อ ก็ แล้วเขยหน้าขึ้นมองมู๋ซือเจิงอย่างอ่อนโยน “ฉันยับสมมองไป
มู๋ซือเจิง”

มู๋ซือเจิง “...”

สายตาของไป๋หลิวเหมือนกับกำลังมองคนโง่ เขารู้สึกเหมือนว่าตัวเอง
กำลังถูกเย้ยเยาะเลย

หลังจากที่ไป๋หลิวจัดเสื้อผ้าเรียบร้อย ก็ชายตามองมู๋ซือเจิงอย่างไม่สะทก-
สะท้าน พร้อมพูด “อีกอย่างฉันก็บอกข้อมูลสำคัญกับนายไปแล้วไม่ใช่หรอ
นายคิดไม่ออกหรอ ค่าสติปัญญาของนายอยู่ที่เท่าไรเนี่ย เรื่องเล็กๆ แค่นี้
ก็คิดไม่ได้”

มู๋ซือเจิง “...”

แม่่ง! นายก็แค่บอกฉันว่ากระจกนี้มูลค่าหนึ่งร้อยล้าน ถ้าเป็นนาย
นายจะฆ่าคนเผ่าพิพิธภณท์ ขโมยกระจกกับของสะสมในพิพิธภณท์ แล้วเอา
มาขายเป็นเงินมหาศาล นี่มันข้อมูลสำคัญบ้าอะไรของนายวะ!

แล้วอีกอย่าง ไป๋หลิว ไ้โรครจิต เลิกใช้สายตาเหมือนมองสิ่งมีชีวิต
ชั้นต่ำแบบนั้นมองฉันซะที!

ไปหลิวบัด ๆ มือ เดินไปพร้อมกับอธิบายให้มูซื่อเจิงฟังไป ตู้ซานอิง เดินตามหลังพวกเขาในระยะไม่กี่ไมล์ไม่กี่ไกลอย่างระมัดระวัง ไปหลิวไม่ได้ตั้งใจลดเสียงให้เบาลง ตู้ซานอิงที่อยู่ข้างหลังพอได้ยิน นัยน์ตาก็นายแวตกลใจเล็กน้อย--ที่แท้ยังวิเคราะห์แบบนี้ได้ด้วย

ผู้ชมก็ตกใจเช่นกัน

“ผู้เล่นมือใหม่คนนี้จะอะไรเธอ ฉันรู้สึก่วาวิธีคิดของเขาน่าสนใจดี อยากไปดูโทรทัศน์เล็กของเขาหน่อย”

“...นี่เป็นครั้งแรกที่ฉันเห็นเกมแนวรวบรวมสิ่งของที่มีตู้ซานอิงอยู่ แต่มีคนที่สามารถเจอภารกิจหลักเร็วกว่าเขาได้...มือใหม่คนนี้เก่งจัง เจอเร็วกว่าตู้ซานอิงที่ค่าความโชคตีเต็มร้อยอีก...”

“ภารกิจหลักคือรวบรวมชิ้นส่วนกระจก แต่ยังไม่รู้จำนวนที่ต้องรวบรวม...” มูซื่อเจิงอมอมน้ำมูก เหล่ตามองตู้ซานอิงที่กำลังแกล้งทำเป็นค้นหาสิ่งของอยู่ข้างหลังพวกเขา พลันเลี้ยวริมฝีปากที่มีคราบน้ำตาลติดอยู่อย่างหงุดหงิด “นายบอกข้อมูลให้เหมือนนี้ได้ยินตรงๆเลยเธอ เดี่ยวเหมือนนี้จะหาชิ้นส่วนกระจกเจอได้เยอะกว่านะ

“ค่าความโชคตีของไอ้เหมือนนี้ขี้โกงมากจริง ๆ ด้านหาของคือเก่งสุดๆ และอีกอย่าง ต่อให้เป็นพวกเราที่หาชิ้นส่วนกระจกเจอ ก็มีความเป็นไปได้สูงมากว่าจะไปตกอยู่ในมือของตู้ซานอิงด้วยวิธีแปลกๆ นายไม่ระวังไอ้เหมือนนี้หน่อยเธอ”

ไปหลิวมองมูซื่อเจิงด้วยความสงสัย “ทำไมฉันต้องระวังเขา”

มูซื่อเจิงสีหน้ายำแย้ “ฉันบอกนายแล้วไม่ใช่เธอว่าชิ้นส่วนกระจกที่พวกเราหาได้ มีโอกาสที่จะ...” ถูกตู้ซานอิงเอาไป...

“ใครบอกนายว่าพวกเราจะหาชิ้นส่วนกระจก” ไปหลิวเหล่ตามองมูซื่อเจิงแวบหนึ่ง หางตาเขาเลื้อยไปมองตู้ซานอิงที่อยู่ข้างหลัง ก่อนจะเก็บสายตากลับมาเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น “พวกเราไม่หา ให้ตู้ซานอิงไปหาเอง เหมือนนั้น ถนัดเรื่องหาของไม่ใช่เธอ ก็ให้เขาค่อยๆหาไปสิ หาให้ครบได้ยิ่งดี...”

“นายอยาก...” มูซื่อเจิงชะงัก “รอให้ตู้ซานอิงรวบรวมครบแล้วค่อย

ไปแย่งเขามา?”

ไปหิลี “ใช่”

มุชชีอึงใช้ลิ้นเลียมุมปากเล็กน้อย “ถึงแม้ฉันจะอยากทำตามแผนนี้ของนาย แต่มันไม่มีประโยชน์หรอก ไปหิลี นายไม่รู้ว่าค่าความโชคดีเต็มร้อยของตู้ชานอิงหมายความว่ายังไง”

พุดพลาง มุชชีอึงก็นึกถึงความทรงจำบางอย่างที่น่าคับแค้นใจที่เขาไม่อยากจะมันเลยสักนิดขึ้นมา เสียงกักดันแรงมากจนดัง ‘กรอดๆ’ ใบหน้าดูน่ากลัวเป็นอย่างยิ่ง “เมื่อไหร่ที่นายพยายามแย่งสิ่งของจากตู้ชานอิง ค่าความโชคดีของนายก็จะลดลงมา ลดลงไม่หยุด เจอแต่เรื่องเฮงชวยนู่นนี่นั่นหรือต่อให้มือของนายจะเข้าไปที่คลังเก็บของของหมอนี่แล้ว ก็จะถูกปีศาจมาขัดขวางไว้ เอาเป็นว่ายังไงก็คือแย่งมาไม่ได้แน่แหละ”

“อ้อ” ไปหิลีไม่แคร์แม้แต่หน่อย “นายทำไม่ได้ แต่ไม่แน่มันอาจจะทำได้นี่”

มุชชีอึงเริ่มหงุดหงิดกับความดื้อรั้นของไปหิลี “ฉันบอกแล้วไงว่าค่าความโชคดีของตู้ชานอิงคือหนึ่งร้อยเต็ม ไม่ว่าผู้เล่นคนไหนก็ไม่สามารถแย่งของไปจากเขาได้ แม้แต่เฮยเถาก็ยังทำไม่ได้เลย”

เหมือนกับที่ระบบพุด -- [ตู้ชานอิงเป็นที่โปรดปรานของเทพแห่งความโชคดี]

“นายเคยบอกว่าตู้ชานอิงลดความโชคดีของคนรอบตัวเอาไปเพิ่มค่าความโชคดีให้กับตัวเองใช่ไหม” ในที่สุดไปหิลีก็ยอมมองมุชชีอึงตรงๆ แล้ว เขามองมุชชีอึงด้วยสายตาเหมือนกับมองคนโง่อย่างเห็นใจอีกครั้ง “แต่ฉันไม่ได้รับผลกระทบจากเขาไง ค่าความโชคดีของฉันคือ 0 ไม่สามารถลดน้อยลงกว่านี้ได้อีกแล้ว ความโชคดีของหมอนั้นไม่สามารถทำให้ฉันโชคร้ายไปได้มากกว่านี้แล้ว”

มุชชีอึงพลันชะงัก ไปหิลีหันหน้ากลับด้วยสายตาเรียบนิ่งพลางยิ้มมุมปาก “แบบนี้ไม่แน่ว่าความโชคร้ายของฉันอาจจะทำให้หมอนั้นโชคร้ายไปด้วยก็ได้นะ นายคิดว่าไงละ มุชชีอึง”

ตู้ชานอิงที่แอบตามหลังไปหิลีกับมุชชีอึงอย่างลับๆ ล่อๆ พลันรู้สึก

เสียวลันหลังวาบชั่วขณะ จู่ๆ ก็รู้สึกชนลูกชู้แปลกๆ เขามองไปหาลีที่อยู่ข้างหน้า อย่างจุนง--

--เรารู้สึกถึงลางสังหรณ์ที่ว่าเขาน่าจะต้องเจอกับความโชคร้าย แต่สุดท้ายก็จะทำให้เขาโชคดีแบบนั้นอีกแล้ว

ในที่สุด มูซื่อเจิงก็เริ่มสนใจคำพูดของไป๋หลิวขึ้นมา “ไม่ลองมือหาชิ้นส่วนกระจก นั้นไปหิ้ว นายจะทำอะไรในเกมรวบรวมสิ่งของ นั้นนั่งอยู่กับที่ไม่ขยับตัวเหมือนเมื่อกี้?”

“แน่นอนว่าไม่ใช่สิ” ไป๋หลิวยิ้ม สายตามองไปที่ตู้โดยสารข้างหน้าที่ไม่มีใครแม้แต่คนเดียว ก่อนจะเผยสีหน้ามีความสุขประหนึ่งได้เห็นสมบัติมากมาย “เมื่อกี้นายบอกฉันว่าในเกมนี้อนุญาตให้ปล้นของได้ใช่ไหม นายว่านักเชิดหุ่นมีเงินรึเปล่า”

มูซื่อเจิงหัวเราะเยาะออกมาหนึ่งที “นายก็กล้าพูดนะ ถึงเวลานั้นคนที่ตายอาจเป็นนายก็ได้”

“ก็อาจจะเป็นไปได้” ไป๋หลิวไม่ปฏิเสธ “แต่ถ้าฉันเป็นนักเชิดหุ่น ฉันจะให้ตัวเองมีชีวิตอยู่แน่นอน เพราะชีวิตฉันมีคุณค่ามาก ที่เขาอยากได้ฉันไปเป็นหุ่นเชิดก็น่าจะเพราะรู้จุดนี้ดี

“มาดูกันเถอะว่าใครจะเป็นหุ่นเชิดของใครกันแน่” ไป๋หลิวพูดพร้อมหัวเราะเบาๆ

จางซุ่ยหรีตามองรอบๆ ตู้โดยสารทั้งตู้ นิ้วมือทั้งสองสับพันเส้นด้ายโปร่งใสไว้ มั่นยืนออกไปทางเข้าตรงกลางหลังคอกของผู้เล่นทั้งสาม

เขากระดิกนิ้วชี้เล็กน้อย เส้นด้ายโปร่งใสก็พลันสั้น หนึ่งในผู้เล่นที่กำลังหมอบหาของอยู่บนพื้นก็ลุกขึ้นยืนตัวตรงคล้ายกับถูกอะไรบางอย่างควบคุม จางซุ่ยซักถามผู้เล่นคนนั้นด้วยน้ำเสียงที่ไม่ค่อยดีนัก “หลี่โก่ว เจอชิ้นส่วนกระจกแล้วหรือยัง”

หลี่โก่วตอบ “ยังครับ”

จางซุ่ยแค้นเสียงหงุดหงิด ใบหน้าหุ่นกระบอกที่วาดด้วยสีน้ำมันพลันขมวดคิ้ว ปากเบ้มเหมือนใบหน้าของคนที่กำลังโกรธจริงๆ แสดงให้เห็นว่าเขา

ไม่พอใจมาก

“หามาจะครึ่งขบวนแล้ว ทำไมยังไม่เจออีก”

หุ่นกระบอกสามคนก้มหัวลงเนื้อตัวสั่นเทาด้วยความหวาดกลัว บนหน้าผากของหุ่นกระบอกผุดหยาดเหงื่อสีฟ้าอ่อนขนาดใหญ่ที่ละเม็ด ไหลลงมาแบบไหลๆ หยดๆ คล้ายภาพวาดที่ขยับได้ หลี่โก่วเดินขึ้นหน้าอย่างหวาดกลัว พุดซ้ำอีกครั้งเสียงเบาว่า “นายท่าน ไม่เจอชิ้นส่วนกระเจกสักชิ้นจริงๆ ครับ”

“งั้นไม่ต้องหาแล้ว” จางซุ่ยกระดิกนิ้ว หุ่นเชิดสามคนพลันยืนตัวตรงอย่างเป็นระเบียบตรงหน้าเขา ดูคล้ายกับการฝึกทหาร

หลี่โก่วที่ยืนอยู่ตรงกลางถามออกมาอย่างระมัดระวัง “นายท่านไม่หาแล้วหรือครับ เกมนี้ไม่ใช่ต้องรวบรวมชิ้นส่วนกระเจกให้ครบถึงจะผ่านด่านได้หรือไม่หาแล้วจะผ่านด่านได้อย่างไร...”

“ไอ้โง่” จางซุ่ยมองหลี่โก่วแวบหนึ่งด้วยสายตาถือดีและดูถูก “อย่ามาสงสัยทุกการตัดสินใจของค่าสติปัญญา 93 อย่างนั้น เข้าใจไหม

“แม้ว่าการกิจหลักจะไม่ใช้พวกเราหาเจอ แต่พวกเราน่าจะเป็นคนแรกที่เริ่มลงมือหาก่อน มีข้อได้เปรียบด้านจำนวนคนเลยหามาได้เกือบครึ่งขบวนแล้ว แต่ยังไม่เจอสักที แบบนี้นายยังไม่เข้าใจอีกี่ง” จางซุ่ยเหล่ตามองหลี่โก่ว

หลี่โก่วผุดเหงื่อเย็นที่หน้าผากไม่หยุด แต่เขาไม่เข้าใจจริงๆ “เข้าใจ? เข้าใจอะไรหรือครับ”